

[Jes Lunde]

skal løse disse problemer, og det er staten, der har udgiften til arbejdsløshedsdagpenge. Der er vi nødt til at lave noget nytænkning, vi er nødt til at få en oprydning i den kasseopdeling af verden. Vi er nødt til at gøre det sådan, at hvis vi fra Folketingets side vedtager nogle forpligtende målsætninger for kommunerne for en bedre standard i hjemmehjælpen, for en afvikling af ventelisterne til daginstitutionerne, så må kommunerne også have de nødvendige midler til det ved, at de besparelser, der opstår på statens dagpengekonto, kommer kommunerne til gode.

Jeg ved godt, at det ikke er finansministerens drøm. Han vil selvfølgelig have det sådan, at han kan score besparelsen på dagpengene, samtidig med at problemerne bliver løst derude, og det er der ikke noget forkert i, selvfølgelig er det sådan, men så længe kommunerne er i den klemte situation, sætter de jo ikke disse ting i gang, så bliver de ved med at vælte dagpengeudgiften over på staten. På den måde kan man holde hinanden i en skakmatsituation, hvor det eneste, der kommer ud af det, er, at folk får lov at gå ledige og problemerne får lov at blive ved med at være uløste. Derfor er finansministeren nødt til at bryde med vanetænkningen og lukke op for en omflytning af disse ressourcer.

Et af temaerne i debatten om bekæmpelsen af arbejdsløsheden har også været fremrykning af investeringer, og jeg vil gerne sige, at det er vi meget med på i SF. Igen er det jo sådan, at når man har de mange ledige mennesker, de 300.000 arbejdsløse, er det oplagt at kigge på, hvad vi har af ting, vi skal have gjort engang alligevel, og lad os da så fremrykke dem og gøre det nu i stedet for. Det, der så er vigtigt, er selvfølgelig, at man gennemfører projekter, som der er fornuft i at gennemføre også på lang sigt, og ikke bare griber i blinde.

Her vil jeg benytte lejligheden til at advare lidt imod den asfalteufori, der er ved at brede sig ovre i Jylland i øjeblikket. Der er en tendens til, at kommunerne benytter denne lejlighed med diskussionen om fremrykning af investeringer til at sige: Så skal vi have veje overalt, nu skal vi virkelig have asfaltmaskinerne ud at køre.

Det er jo ikke klogt, for selv om man kan argumentere for, at det giver beskæftigelse – og det kan man bestemt – så skal vi jo samtidig

tænke på, hvilken samfundsudvikling vi skal have på lang sigt, og ikke mindst på, hvilken miljøudvikling vi skal have på lang sigt.

Vi har i Folketinget efterhånden en række meget flotte planer, vi har en trafikhandlingsplan, vi har en energihandlingsplan, og de er egentlig utrolig gode. Hvis bare regeringen ville leve op til dem, hvis bare folketingsflertallet, når det vedtog sin investeringspolitik, ville kigge i de planer først, før man vedtog noget som helst, så tror jeg, vi var kommet ganske langt.

Sandheden er jo, at nogle af de investeringer, som man planlægger at fremrykke, er i kollision med de handlingsplaner, vi har vedtaget herinde. Hvis vi har vedtaget, at trafikken skal mere over på kollektiv trafik, at godset skal på skinner, og at vi skal have nedbragt energiforbruget til landtransport, ja, så er vi også nødt til at lade det afsætte sig, når vi diskuterer investeringspolitikken. Så slut med at snakke så meget om veje, og lad os i stedet for snakke om udbygningen af den kollektive trafik. Så gør vi noget, som er langsigtet, og som er i overensstemmelse med det, man også gør i mange andre lande omkring os efterhånden.

Desværre er Danmark ved at sakke bagud i det spil. I flere andre lande, i Tyskland, i Østrig, har man en mere fremsynet transportpolitik end vi for tiden, fordi de bedre har set, at det på et tidspunkt bliver fuldstændig umuligt at nedbringe CO₂-belastningen, hvis man ikke griber hårdt til og også er villig til at om-disponere i trafikpolitikken og ikke kører videre på vante forestillinger.

Men hvis man i investeringsfremrykningerne er villig til at kigge på miljøhensyn, er villig til at kigge på, hvilke langsigtede behov vi har, så kan jeg love, at SF er meget villig til at være med til det.

Vi ser også i den forbindelse store muligheder i direkte at løse miljøproblemer. Jeg kan nævne sådan noget som kemikaliedepoter, hvor vi jo tidligere i Folketinget har vedtaget, at det er noget, der skal gøres noget ved. Vi har endda den groteske situation, at Folketinget vedtog en plan om, at nu skulle der sandelig ske noget på området, hvorefter en del private firmaer gik i gang med at uddybe teknologien på området, men de brændte sig noget så grusomt, for staten fulgte ikke sine handlingsplaner op med investeringer. Der er altså en masse private firmaer, som i tiltro til de fine hand-